

граната.... Михайлъ Димитриевъ, его мойтъ отговоръ!
Това азъ му....

— Скобелевъ пъкъ какво?

— Млъчащецъ стиснѣхъ миржката, въздъхнѣхъ и заминѣхъ!...

Разумѣва са, сѣитаритѣ и приемѣвачитѣ разказвахъ за това на Скобелева, той отъ душа са смѣяше, но стана двойно по любезенъ съ Фалстафа....

— Въ първиятъ бой той за своето самохвалство ще изслужи службата! забълбъжаваше той между другото.

— Ний съ васъ, генерале, са разбираме единъ другий! обръщаше са къмъ него Скобелевъ.

Фалстафъ червенѣеше отъ въсхищение.

— Ний сме — бойовници, нѣма за какво да завиждаме единъ другиму.... Тѣй.... Даже по скоро азъ на васъ ще позавида.

— О, за Бога, ваше ство, защо тукъ да са расправяме.

— Разумѣва са.

И Скобелевъ лукаво са смѣяше подъ мустакъ.... И дѣйствително въ първиятъ бой, той призова нещастниятъ и му заповѣда да води напредъ въ редута войскитѣ си.

— Покажете имъ, какъ ний съ васъ дѣйствуваме.... За мѣстете ма.

И този са бияше както трѣбваше, като въодушевляваще солдатитѣ.

«Съперничеството ще роди герои» шъгуваше са отпослъ генералътъ помежду своитѣ....

— Но, какво вий? срѣщнѣхъ той отпослъ завърналиятъ са отъ бой лъвъ.

— Днесъ азъ съмъ доволенъ отъ себе си! величественно произнесе този.

— Това е вашата най добра награда!... съчувствено въздъхнѣхъ Скобелевъ, по съ това не по малко, струва ми са, за нищо го не прѣдстави.

— Мож да кажѣ, азъ видѣхъ адътъ....

— И адътъ ви е видѣлъ.

Генералътъ неможе да са удържа, просълзи са и са хвърли да прѣгрѣща Михайла Димитриевича.

Другий пакъ нодъ Брестовецъ, тоже такъвъ храбръ на думи, на дѣло всякой имъ чтомъ като са прѣдполагаше бой, тутакси почнуваше да снабдява кухнята на Скобелева съ необикновени мисирки или съ нѣкаква си особено вкусна дивичъ....

— *** проводилъ ви млѣчни прасета...